

[Ingmar Wagner.]

forstår at vurdere efter de beretninger, man får fra de genindkaldte. Og for det tredje er genindkaldelserne i modstrid med de bestræbelser, der gøres for tiden for at spare på de militære budgetter. Jeg kunne her tage med, at man i en lang række dagblade over hele landet, såvel i venstres som i det radikale venstres, har vendt sig mod disse genindkaldelser.

De tre grunde, jeg her har nævnt, er de vigtigste til, at kommunisterne vender sig imod de igangværende genindkaldelser på 7 000—8 000 mand, men det samme gælder naturligvis for de mange genindkaldelser, der er planlagt til at finde sted til foråret eller i efterårsmånederne næste år.

Det er jo klart for enhver, at der finder en international afspænding sted, der muliggør militære besparelser, og for at denne glædelige udvikling kan fortsætte, må simpelthen alle nationer give deres bidrag hertil. Genindkaldelserne er efter vor opfattelse et skridt på den forkerte vej, og de er også med til at øge de nuværende i forvejen altfor høje militærudgifter og er slet ikke i overensstemmelse med de bestræbelser, der foretages for fred og afspænding. Denne afspænding er i almindelig udvikling i hele verden, idet en lang række lande foretager militære nedskæringer. Vi ved, som jeg allerede nævnte, da jeg fremsatte dette forslag til folketingsbeslutning, at vor broderation Sverige netop har aflyst de militære genindkaldelser med den begrundelse, at den internationale situation ikke nødvendiggør dem. Det er også almindelig kendt, at Sovjetunionen, at de folkedemokratiske lande har foretaget store indskrænkninger i deres militære beredskab. En aflysning af de danske genindkaldelser ville vise vort lands gode vilje til at gå ad nedrustningens vej.

For de unge, som genindkaldelserne rammer, er de, som også forsvarsministeren allerede har været inde på, særdeles generende. De mister 3 ugers lønninger, hvad i sig selv kan være alvorligt nok for mange af

de unge hjem, som i forvejen har en anspændt økonomi, f. eks. på baggrund af høje skatter, i mange tilfælde på grund af høje huslejer, og fordi de, da mange af dem jo er nygifte, samtidig skal betale afdrag på de nye hjem, de har stiftet. 3 uger uden indtægter kan jo simpelthen få et anstrengt budget til at ramle sammen. Hvad man her mister på 3 uger, kan det tage lang tid at genoprette. Jeg er vidende om, hvad også forsvarsministeren har været inde på, at der er visse muligheder for en særhjælp ved henvendelse til socialkontoret, men det er jo ikke altid lige nemt at få udbetalt denne særhjælp, hvis man har haft en nogenlunde ordentlig løn; og desuden ved vi, at socialkontorerne aldrig giver fuld dækning for de udgifter, som de genindkaldte har i de tre uger.

Jeg har desuden været inde på, hvad forsvarsministeren også henviste til, at der i nogle tilfælde kan være alvorlig fare for, at de genindkaldte ikke kan vende tilbage til deres arbejde. Efter kommunisternes mening burde arbejdsgiverne, såfremt disse genindkaldelser skal fortsætte, have pligt til at genantage en genindkaldt, når han er færdig med tjenesten. Såfremt der ikke sker det, at folketinget skulle følge kommunisternes krav om at aflyse genindkaldelserne, bør det virkelig sikres de pågældende, at de kan vende tilbage til deres arbejde.

Forsvarets velfærdstjeneste har jo for kort tid siden udsendt en tryksag til de genindkaldte, hvori man tager en del af de problemer frem, som vil opstå for de unge, der nu skal ind, og med formandens tilladelse vil jeg gerne citere et kort stykke deraf. Det drejer sig om spørgsmålet om beskæftigelse. Der siges her, at

„velfærdstjenesten vil søge at fremskaffe arbejdstilbud, men da disse tilbud ifølge tidligere erfaringer kun kan dække en del af behovet, bør de genindkaldte selv søge at sikre sig arbejde. . . . Fortegnelser over modtagne tilbud vil være til disposition i garnison eller lejr umiddelbart før hjemsendelsen.